

Ինչ մո'ր կկեր, թորը հոգնածներ և բերնավորվածներ...

Մատթեոս 11:28

Մայիս, 2016թ.

№ 5 (78)

ԲԱՐԻԼՈՐ

Հոդվածներ 2009թ. հայիսից

ՀԱՄԱԺՈՂՈՎ ՀՈԼԱՆԴԻԱՅՈՒՄ

ՊԵՆՏԵԿՈՍՏԵ

ԱՍՏՎԱԾ ԿԱՆՉՈՒՄ Է ՔԵՁ

ԱՄՍԱԳԻՐ

Մայիս, 2016թ., N5 (78)

Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՅԵՔ

Համաժողով Հոլանդիայում.....	1
Պենպեկոսպե.....	2
<i>Ջանիկ Քեշիշյան</i> Ասրված կանչում է քեզ.....	5
Ձկնորսն ու շնաձկները.....	8
Հուսահատության սեպը.....	9
Ռազմիկի վկայությունը.....	10
Ջավահիր քույրիկի վկայությունը.....	13
Նա գրավ կյանքը.....	14

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք աղոթել, որ թերթի միջոցով տարածվի Ավետարանի Բարի Լույսն ու ցանկեն ճշմարտության սերմերը, որպեսզի մարդիկ դառնան Աստծուն և հավիտենական կյանք ունենան:

Թերթի վերաբերյալ ձեր առաջարկություններն ու վկայությունները կարող եք ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք ձեր արձագանքները:

Հեռ.՝ 093-532-526, 093-954-930, էլ.փոստ՝ bari_lur_09@rambler.ru

ՀԱՄԱԺՈՂՈՎ ՀՈԼԱՆՆԻԱՅՈՒՄ

2016թ. ապրիլի 30-ին Հոլանդիայի Առնեմ քաղաքի մոտ գտնվող Ռենդ գյուղում տեղի ունեցավ Եվրոպայի «Ավետարանի հավատքի քրիստոնյաներ» հայկական եկեղեցիների եղբայրական համաժողով: Համաժողովին մասնակցում էին եպիսկոպոսներ, երեցներ, սարկավագներ և պատասխանատու եղբայրներ Իսպանիայից, Ֆրանսիայից, Բելգիայից, Գերմանիայից, Հոլանդիայից, Շվեդիայից, Հայաստանից և Ամերիկայի Միացյալ Նահանգներից: Գերմանիայից ներկա էր ավագ եպիսկոպոս Վիկտոր Ֆոլց եղբայրը, Հայաստանից՝ եպիսկոպոսներ Պավել, Հրահատ և Ռադիկ եղբայրները: Ամերիկայից ներկա էին եպիսկոպոս Գևորգ եղբայրը, երեցներ Արտավազդ, Արամ ու Աբրահամ եղբայրները: Համաժողովը ղեկավարում էր Գերմանիայի ԱՀԶ եկեղեցու ավագ եպիսկոպոս Վիկտոր Ֆոլց եղբայրը:

Համաժողովի կարգախոսն էր. «*Բնաւ մի վախճանար այն բաներէն զորոնք պիտի կրես. ահա Բանաստեղծն յեզմէ մէկ բանիները բանորը պիտի չգէ որպէս զի փորձուիք, և տասը օր նեղութիւն պիտի ունենաք. մինչև ի մահ հասարարիմ եղիր, ու քեզի կենաց պատկը պիտի տամ*» (Հայրն. 2:10):

Համաժողովի մասնակից եղբայրները խոսեցին Աստծուն հավատարիմ լինելու անհրաժեշտության ու կարևորության մասին: Ամեն մի աստվածապաշտ քրիստոնյա կարող

է կրել նեղություններ, դժվարություններ, սակայն այդ բոլոր նեղությունները բարու գործակից են լինում բոլոր նրանց համար, ովքեր կանչված են Աստծու նախասահմանությունով ու սիրում են Նրան: Հավատացյալները պետք է ոչ թե վախենան այս կյանքում ունեցած նեղություններից, այլ այդ նեղությունների մեջ հավատարիմ լինեն Աստծուն և պահեն Ավետարանի առողջ վարդապետությունը: Հավատացյալները պետք է իրենց կյանքով օրինակ լինեն ուրիշ հավատացյալների համար, որպեսզի նրանք էլ լինեն մեր Տիրոջը հավատարիմ: Ավագ եղբայրները պետք է եկեղեցում լինեն հավատարմության օրինակ, իսկ երիտասարդ սերունդն էլ, տեսնելով ավագ եղբայրների հավատարմությունը, ուժ առնի և կարողանա դժվարությունների մեջ չփոթվել ու չընկճվել, այլ սովորել վստահել Աստծուն, զորություն առնել ու մինչև վերջ լինել հավատարիմ:

Եղբայրները նշեցին, որ հավատարմությունը Սուրբ Հոգու պտուղ է (Գաղ.5:23), և առանց Սուրբ Հոգու զորության հնարավոր չէ ունենալ այն: Հավատարիմ լինում են նրան, ում սիրում են, առանց սիրո չկա և չի կարող լինել հավատարմություն: Ուրեմն հավատարիմ լինելու շարժիչ ուժը Աստծու սերն է: Ուրեմն սիրենք Աստծուն, սիրենք միմյանց և լինենք հավատարիմ Նրան, Ով մեզ սիրեց ու Իր կյանքը տվեց մեր փրկության համար:

ՊԵՆՏԵԿՈՍՏԵ

ինչ Ես ասացի ձեզ» (Հովհ. 14:26):

Սուրբ Հոգու գալուստը նկարագրված է Գործք առաքելոցում. «Երբ Պենտեկոստեի օրերը լրացան, բոլորը միասիրտ, միատեղ էին: Եվ հանկարծակի երկնքից հնչեց մի ձայն՝ սաստիկ հողմից եկած ձայնի նման, և լցրեց այն տունը: Եվ նրանց երևացին բաժանված լեզուներ՝ նման բոցեղեն լեզուների, որոնք նստեցին յուրաքանչյուրի վրա: Եվ բոլորը լցվեցին Սուրբ Հոգով ու սկսեցին խոսել ուրիշ լեզուներով, ինչպես որ Սուրբ Հոգին նրանց խոսել էր տալիս» (Գործք 2:1-4): Այդ օրն աշակերտները մկրտվեցին Սուրբ Հոգով: Հայրն ու Որդին բնակվեցին մարդկանց սրտերում, ծնվեց Եկեղեցին՝ արտի մեջ պահված գաճը, պատվական մարգարիտը, որը գնելու համար Քրիստոսը առակի վաճառական մարդու նման ծախեց Իր բոլոր ունեցածը:

Սուրբ Հոգու մկրտությունը միշտ ուղեկցվում է Սուրբ Հոգու զորությամբ ու այլ լեզուներ խոսելու նշանով՝ տեսանելի ու լսելի: Այդ մասին են վկայում մկրտության բոլոր վեց դեպքերը, որոնք նկարագրված են Սուրբ Գրքում:

Ստանալով Սուրբ Հոգին՝ աշա-

Սիրելի՛ եղբայրներ ու քույրեր, 2016թ. մայիսի 15-ին ամբողջ աշխարհի քրիստոնյաները տոնեցին Պենտեկոստեի կամ Սուրբ Հոգու գալստյան տոնը: Պենտեկոստեի տոնը առաքյալների վրա Սուրբ Հոգու իջնելու հիշատակության Տոնն է, որ տեղի է ունեցել Սբ.Հարության հիսուսներորդ օրը: Այդ պատճառով էլ Հոգեգալուստը միշտ տոնում են Չատիկից հիսուն օր հետո: Սուրբ Հոգին Սուրբ Երրորդության երեք անձերից մեկն է՝ համագո և հավասար Հորը և Որդուն:

Քրիստոս Իր երկրային գործունեության ընթացքում առաքյալների հետ խոսել էր Սուրբ Հոգու գալստյան մասին. «Իսկ Մխիթարիչը՝ Սուրբ Հոգին, որին Հայրը կուղարկի Իմ անունով, Նա ձեզ ամեն բան կուսուցանի և ձեզ կհիշեցնի այն ամենը,

կերտները Քրիստոսի վկան լինելու զորությունն առան: Պետրոսը, որ մինչև Սուրբ Հոգով լցվելը երեք անգամ ուրացել էր Քրիստոսին, մկրտությունից հետո Հովհաննեսի հետ միասին, Սուրբ Հոգով լցված, համարձակությամբ քարոզում էր ու ժողովրդին սովորեցնում Հիսուսի միջոցով մեռելների հարության մասին: Իսկ երբ տաճարի իշխաններն սպառնացին նրանց, որ այլևս Հիսուսի անունը ոչ մեկին չքարոզեն, նրանք պատասխանեցին. «Վասնզի մենք զայն, որ տեսանք ու լսեցինք, չենք կրնար չխօսիլ» (Գործք 4:20):

Այլ լեզուներով խոսելը (Գործք 2:4-11) նշանակում է, որ Աստծու առջև այլևս ժողովուրդների մեջ չկան լեզուների և այլ տարբերություններ, և որ մարդիկ, որոնք ապրում էին Հոռմեական կայսրության մեջ ու խոսում էին տարբեր լեզուներով, այժմ մեկ են դարձել, վերացել է իրար միջև եղած թշնամությունը և, ինչպես Պողոս առաքյալն է ասում, «երկուքը մեկ ըրավ,... որպեսզի Իրենով այն երկուքը նոր մարդ մը հաստատեն ու այսպես խաղաղություն ընեն» (Եփ.2:14-15):

Սիրելիներ, այսօր շատ սխալ կարծիքներ կան՝ իբր Սուրբ Հոգու պարզև պատկանում է միայն Պենտեկոստի օրը Սուրբ Հոգով մկրտված աշակերտներին և նրանց քարոզչության միջոցով ստեղծված

առաջին դարի եկեղեցիներին: Դա շատ սխալ է: Բերենք ընդամենը մեկ օրինակ՝ Գործք. 2:39-ում ասվում է. «Վասնզի խոստմունքը ձեզի է ձեր որդիներին ու ամեն հեռու եղողներին, որոնք մեր Տեր Հիսուսի անունը կկանչեն»: Այստեղից պարզ է, որ Սուրբ Հոգու մկրտության պարզև պատկանում է ոչ միայն առաջին դարի մարդկանց ու նրանց որդիներին, այլև աշխարհի բոլոր մարդկանց՝ ամեն հեռու եղողներին, որոնք մեր Տեր Հիսուսի անունն են կանչում:

Սուրբ Հոգով աղոթելը ունի մեծ արժեք և մեծ նշանակություն, քանի որ «...ան որ օտար լեզվով կխոսի՝ ոչ թե մարդոց կխոսի, հապա Աստուծոյ, վասնզի մեկը չկա որ իմանա, բայց անիկա հոգիով խորհուրդներ կխօսի» (Ա Կորթ.14:2): Այսինքն՝ Սուրբ Հոգով օտար լեզվով խոսողը Աստծու հետ է խոսում ու ոչ թե մարդկանց հետ: Նա, որ օտար լեզվով է խոսում, իր անձին շինություն է անում (Ա Կորնթ.14:4): Ի՞նչ եք կարծում, փոքր բան է արդյոք Աստծու հետ խոսելը կամ իր անձին շինություն անելը:

Սուրբ Հոգին աստվածային երրորդության երրորդ անձն է, Մխիթարիչն է ու Ճշմարտության Հոգին, որին այս աշխարհը չի տեսնում ու չի ճանաչում: Բայց Սուրբ Հոգով լցվածները ճանաչում են, քանի որ նրանց մեջ է բնակվում ու նրանց հետ

է լինում: Սուրբ Հոգին նաև սիրո Հոգին է:

Սուրբ Հոգով լցվածը ազատ է լինում «ես»-ի կապանքներից, վայելում է երանելի ազատությունը, լցվում է սիրով ու չի գնում դատելու ուրիշներին, այլ գնում է կործանվող աշխարհ՝ փրկելու մեղավորներին:

Սուրբ Հոգու լեցունությամբ միայն կարող ենք հաղթանակ ունենալ մեղքի նկատմամբ, լինել ողորմած, ունենալ ներող սիրտ, խաղաղություն անել, սիրել թշնամիներին, փոխ տալ առանց փոխարենն սպասելու և ավելի երանելի համարել տալը, քան առնելը:

Պենտեկոստեի օրը Սուրբ Հոգով լցվելու արդյունքը եղավ այն, որ նրանք միշտ առաքյալների վարդապետության, միաբանության, միասին հաց կտրելու և աղոթելու հետամուտ էին: Ամեն մարդու վրա վախ ընկավ, և առաքյալների ձեռքով շատ հրաշքներ ու նշաններ գործվեցին: Եվ գրված է, որ ամեն բան հասարակաց էր, այսինքն՝ ամեն մեկն իր շահը չէր փնտրում: Կարդում ենք, որ բոլորն իրենց ունեցածը բերում և առաքյալների ոտքերի տակ էին դնում, տալիս էին կարիքավորին, նեղյալին, աղքատին. սա է Սուրբ Հոգու լեցունության արդյունքը, որ մարդկանց սրտերը փոխվում են՝ իրենք իրենցը չեն փնտրում, այլ նայում են աղքատին, կարիքավորին, չքավորին:

Այո՛, սա է Սուրբ Հոգու գործի

արդյունքը՝ ապաշխարությունը, սեփական շահը չփնտրելը, մաքրությունն ու միաբանությունը: Մենք աղոթք ենք անում, որ նորից կրկնվի Պենտեկոստեն, նորից Աստծու գործությունը գործի, և ինչպես եղել է առաքյալների ժամանակ, այդպես էլ հիմա լինի՝ ապաշխարություն, նշաններ, հրաշքներ, բժշկություններ, սրտերի միաբանություն, միամտություն, նեղյալին հասնել և այլն: Մենք մեր աղոթքը պետք է շարունակենք ու ձգտենք, որ Սուրբ Հոգու արթնության կրակը բորբոքվի և բռնկվի ոչ թե մեկ անգամ, այլ անընդհատ շարունակվի, մինչև Տիրոջ գալուստը: Թող Աստված անհանգստություն դնի մեր մեջ և օգնի, որ բոլոր հավատացյալները՝ առաջ սպասավոր եղբայրները և հետո մնացած ժողովուրդը, ավելի լրջորեն փնտրեն Աստծու երեսը և Աստծուց բացի ոչ մեկի ու ոչ մի բանի վրա չդնեն իրենց հույսը:

Սիրելի՛ հավատացյալ եղբայրներ ու քույրեր, եկե՛ք չմարենք կյանքի կրակը, այլ լցվենք Սուրբ Հոգով, ամենքս մերը չփնտրենք, այլ սիրենք իրար, սովածին հաց տանք, ծարավին՝ ջուր, օգնենք աղքատին, կարիքավորին, չքավորին, բարձրացնենք Աստծու Սուրբ անունը, որպեսզի Տերը մեզ ասի՝ ապրե՛ս, բարի ու հավատարիմ ծառա, մտի՛ր քո Տիրոջ ուրախության մեջ: Ամեն:

ԱՍՏՎԱԾ ԿԱՆՉՈՒՄ Է ՔԵՉ

Հովհաննու Ավետարանի 1:47-50 խոսքերում կարդում ենք, որ երբ Հիսուսը տեսնում է Նաթանայելին, ասում է. «Ահա մի իսրայելցի, որի մեջ նենգություն չկա»: Նաթանայելը զարմանում է և հարցնում, թե որտեղի՞ց է Հիսուսն իրեն ճանաչում: Հիսուսը պատասխանում է, թե՝ երբ դու դեռ թզենու տակ էիր, Ես քեզ տեսա: Տեր Հիսուսը շարունակում է ու ասում, որ եթե նա հավատում է, թե Հիսուսն Աստծու որդին է, ապա դրանից ավելի մեծ բաներ կտեսնի:

Միրելի՛ ընթերցող, ես ցանկանում եմ կանգ առնել այդ երկու խոսքի վրա՝ առաջինը, երբ Նաթանայելը զարմանում է և հարցնում, թե որտեղից է Հիսուսն իրեն ճանաչում, և երկրորդը՝ որ նա դրանից էլ մեծ բաներ կտեսնի: Չէ՞ որ հետաքրքիր է. Հիսուսը նրան առաջին անգամ է տեսնում, որտեղի՞ց գիտի, թե ով է: Եթե երկրի վրա մի իշխանավոր կամ մի պաշտոնյա մեզ ճանաչում է, մենք մեզ լավ ենք զգում, դա մեզ համար կարծես մեծ պատիվ լինի: Բայց որքա՞ն ավելի օրհնյալ ու երանելի է, երբ ոչ թե մարդն է մեզ ճանաչում, այլ տերերի Տերը, թագավորների Թագավորը:

Միրելի՛ ընթերցող, Հիսուսը ինչպես Նաթանայելին էր ճանաչում,

այնպես էլ քեզ է ճանաչում, չէ՞ որ Նա մեր բոլորի անունները գիտի: Նա քո անունն էլ գիտի և քո անունով է քեզ կանչել: Այդ մասին Եսայի 43:1-ում կարդում ենք. «Հիմա, ո՛վ Հակոբ, քեզ ստեղծողը ու, ո՛վ Իսրայել, քեզ ձևակերպող Տերը այսպես կրես. «Մի՛ վախճար, վասն զի Ես քեզ փրկեցի, քեզ քո անունովդ կանչեցի. դուն Իմս ես»: Տերն այս խոսքերը ոչ միայն Իսրայելին է ասում, այլև բոլոր Իրեն հավատացողներին: Սաղմոս 147:4-ում կարդում ենք. «Աստղերուն թիվը կը համրե, անոնց ամենքն ալ իրենց անուններով կը կանչե»: Միրելիներ, երկնքում ինչքա՞ն աստղեր կան՝ անհամար, բայց Տերն այդ անթիվ աստղերի համրանքը գիտի, և նրանցից յուրաքանչյուրի անունը գիտի: Ովքեր ընթերցել են Աստվածաշունչ մատյանի Թվոց գիրքը, Մնացորդաց Գիրքը, այնտեղ հանդիպել են բազում անունների: Հետաքրքիր է՝ ինչո՞ւ են գրված այդքան անունները: Այդ անունների նշվելու նպատակներից մեկն էլ այն է, որ մենք հասկանանք ու հավատանք, որ Աստված բոլորիս անունները գիտի, և ոչ ոք չի անտեսվում, ոչ ոք Նրա աչքից չի վրիպում: Ինչպես Սուրբ Գրքում գրված են այդ անունները, այն-

պես էլ մեր բոլորի անունները, որ դարձել ենք Իրեն, գրված են Կյանքի Գրքի մեջ: Եվ եթե մարդիկ մեզ ճանաչում են դրսից՝ արտաքին տվյալներով, ապա Աստված մեզ ճանաչում է նաև ներսից: Նա գիտի մեր ներաշխարհը, Նա գիտի, թե ով ենք մենք: Մատթ. 11:28-ում Հիսուսն ասում է. «Եկե՛ք Ինձի, բոլոր հոգնած ու բեռնավորվածներ, և ես ձեզ պիտի հանգչեցնեմ»: Հիսուսը քեզ ճանաչում է, Նա գիտի քո պակասություններն ու թերությունները, գիտի քո հույզերն ու պարտությունները, գիտի քո ներաշխարհը, քո ցավերը, քո թերաբժեքության զգացումը, քո տառապանքը: Նա տեղյակ է քո ներսի և դրսի ամեն վիճակներին և այդ բոլորով հանդերձ Նա քեզ կանչել է քո անունով, որպեսզի քեզ հանգստություն տա: Եթե նույնիսկ դու արհամարհված ես, խաբված ես, տկար ես, վիրավորված ես, Տերը այդ ամենով հանդերձ քեզ սիրում է և քեզ քո անունով է կանչել, որպեսզի քեզ ազատի և տա Իր խաղաղությունն ու հանգստությունը:

Ղուկասի Ավետարանի 15:3-7-ում՝ մոլորված ոչխարի մասին առակում, Տերն ասում է, որ եթե մեկը հարյուր ոչխար ունենա և մեկին կորցնի, մի՞թե իննսունիննին չի թողնի և չի գնա այն մեկ մոլորվածի ետևից: Սիրելի՛ ընթերցող միգուցե դու էլ հիմա մոլորված ես մեղքի անապատի մեջ,

միգուցե դու այժմ Աստծուց լիովին հեռու կյանք ես ապրում, բայց միևնույնն է, հավատա՛, որ Տեր Հիսուսը կգա քո ետևից և ոչ թե կզայրանա, ոչ թե կմտրակի քեզ, այլ կդնի Իր ուսերին և կտանի կխառնի Իր հոտին:

Երկրորդ բանը, որի մասին կցանկանայի խոսել, գրված է Հովհաննեսի Ավետարանի 1:50 խոսքում. «...Ասկե՛ ավելի մեծ բաներ պիտի տեսնես»: Սիրելի՛ ընթերցող, եթե դու հավատում ես, որ Աստված քեզ ճանաչում է, գիտի քո անունը և Ինքն է քեզ կանչել, ապա դու սրանից էլ ավելի մեծ բաներ կտեսնես: Իսկ ո՞րն է «էլ ավելի մեծ բանը»: Մենք բազմիցս ներկա ենք եղել շատ հրաշքների, նշանների, բժշկությունների, որ Աստված արել ու անում է բոլորիս կյանքում: Նույնիսկ աշխարհիկները կարող են վկայել, որ Աստված իրենց

կյանքում էլ է արել բազում ողորմություններ ու հրաշքներ: Սիրելիներ, բայց սա չէ ամենամեծ հրաշքը: Ամենամեծ հրաշքը, որ Աստված անում է մեր կյանքում, վերստին ծնունդն է, կյանքի փոփոխությունն է, որ Աստված անում է մարդու ներսում: Եթե այսօր մի մեռած մարդ հարություն առնի, դա հրաշք կլինի, բայց՝ ավելի փոքր, քան այն, որ Աստված մարդու ներաշխարհում փոխում է ամեն բան, ազատում է նրան աղամական բնությունից և տալիս է Իր բնությունը, հաղորդ է անում աստվածային կյանքին: Մի անգամ ծնվելով մեր ծնողների միջոցով՝ եկել ենք այս աշխարհ, որպեսզի ապրենք երկրի վրա: Նույնպես էլ, որպեսզի գնանք երկնքի արքայություն, պետք է վերստին ծնվենք՝ ծնվենք Աստծուց: Եվ դա՛ է ամենամեծ հրաշքը, որ Աստված ուզում է այսօր անել քո կյանքում: Եվ երբ դա կատարվի, կգարմանա, որ մի ժամանակ սիրում էիր մեղքը, բայց հիմա ատում ես այն, որ եթե մի ժա-

մանակ հայիոյիչ էիր, ապստամբում էիր Աստծու դեմ, սիրում էիր զվարճանալ այս աշխարհի մեղքով, ապա այժմ այդ բոլորը քեզ այլևս չեն հետաքրքրում, ամբողջ աշխարհը քո աչքի առաջ փոխվել է, և դու կհասկանաս, որ ոչ թե աշխարհն է փոխվել, այլ դո՛ւ ես փոխվել, Աստվա՛ծ է քեզ փոխել, և դու արդեն նոր ձևով ես նայում այդ ամենին: Նա քեզ կանչել է մեղքի ստրկությունից՝ մեղքի գերությունից ազատելու և քեզ կյանք, այն էլ՝ հավիտենական կյանք պարգևելու համար:

Սիրելի՛ հոգի, մի՛ մերժիր Նրա կանչը, մի՛ մերժիր Նրա հրավերը, Նա այժմ կանգնած թակում է քո սրտի դուռը, մնում է միայն քո կողմը, որ դու բացես սրտիդ դուռը և թույլ տաս, որ Կյանքը մտնի սրտիդ մեջ, և դու երջանիկ լինես այսուհետև մինչև հավիտյան: Ամեն:

Չանիկ Քեշիշյան, ք.Արովյան

- Ինչ որ աչքդ տեսնում է՝ իմն է,- մի հարուստ մարդ ասաց աղքատ քարհայրին:
- Երկի՞նքն էլ է քոնը,- հարցրեց աղքատը:
Հարուստը պապանջվեց:
- Այն ինչ է պարկանում,- ավելացրեց երջանիկ քարհայրը:
Հաջորդ օրը հարուստը երազում տեսնում է, որ իրենց քաղաքի ամենահարուստ մարդն է մահացել:
Քնից արթնանալով՝ նա վախեցած մտածում է, թե ինքն է այդ հարուստը: Ու պիրի մահանա: Բայց շուրջով ծառաներից մեկը նրան հայրնում է, որ այդ գիշեր մահացել է քարհայրը:

Մայիս, 2016թ., N 5 (78)

ՉԿՆՈՐՄՆ ՈՒ ՇՆԱԶԿՆԵՐԸ

«Ես Տիրոջը խնդրեցի, և Նա պատասխան տվեց ինձ և իմ ամեն ահ ու վախից ազատեց ինձ» (Սաղմ. 34:4):

Մի ձկնորս կար, որ ամեն տարի նորոգում էր կարթերը, կարկատում ցանցերն ու նավակը նախապատրաստում ծով դուրս գալու: Նրա նավակը «Հույս» էր կոչվում, իսկ թիակները՝ «Գործեր» և «Հավատք»:

Ամեն օր նա դուրս էր գալիս ծով, որպեսզի մի բան որսա և ապահովի իր ընտանիքի օրվա հացը, կերակրի նրանց:

Ամեն անգամ, երբ պատրաստվում էր դուրս գալ բաց ծով, նա իրենց խղճուկ հյուղակում իր ընտանիքի հետ ծնկի էր գալիս և խնդրում Աստծուց Նրա ողորմությունը, որ իրեն, կնոջն ու զավակներին պահի ու պահպանի դժվարությունների ժամանակ: Նա օրհնում էր Տիրոջը ամեն ինչի համար և խնդրում էր Նրա օրհնությունը իր գործի մեջ:

Ամեն անգամ, երբ ձկնորսը նավակ էր մտնում, ցանցերն էր նետում ջուրը, կարթերը գցում կամ դրանք ջրից հանում, նա Տիրոջն էր դիմում՝ օրհնելով Նրան:

Այդ օրը շատ տաք ու արևոտ էր: Փչում էր թեթև քամին: Ձկնորսը սովորության համաձայն աղոթեց, հրա-

ժեշտ տվեց ընտանիքի անդամներին ու նավ մտավ:

Նա ձկնորսության իր սիրած վայրն ուներ. այնտեղից երևում էր ցանկալի ափը:

Նա նետեց ցանցերն ու կարթերը, տեղավորվեց նավակում ու սկսեց մտածել Տիրոջ Խոսքի մասին: Արևը տաքացրեց նրան, և ինքն էլ չիմացավ, թե ինչպես քնեց: Արթնացավ մի ուժեղ հարվածից: Երբ աչքերը բացեց, քամի չկար, առագաստը թուլացած կախվել էր, թիակները ջուրը տարել էր, որովհետև մոռացել էր ամրացնել, իսկ նավակն էլ շրջապատված էր շնաձկների մի ամբողջ ոհմակով: Նրանք հերթով խփում էին նավակին, որ շուռ տան, իսկ մեկը, որի լողաթևը վնասված էր, շատ ավելի հաճախ էր մոտենում հարվածելու: Նրանք նավակը այնպես էին ճոճում, որ առագաստը պոկվեց: Նավակը հանձնվեց ալիքների իշխանությանը:

Ձկնորսը բռնվեց առագաստածողից ու սկսեց կանչել Տիրոջը, խնդրել նրա օգնությունն ու կամքը:

Հանկարծ արևային եղանակը փոխվեց, ու երկինքը ծածկվեց թուխ

ամպերով: Սկսեց փչել ուժեղ քամին, և նավակն առանց առագաստի ու թիակների դուրս եկավ ափ: Առափնյա քարաժայռերի ետևում ձկնորսը պաշտպանություն գտավ քամուց ու անձրևից: Երբ փոթորիկը դադարեց, և ձկնորսը դուրս եկավ իր թաքստոցից, ափը ծածկված էր փշրված նավակների կտորներով: Արդյոք փրկվե՞լ էին այդ նավակների տերերը. նա չգիտեր:

Նա ափ նետված նավակների կտորտանքների կողքին տեսավ նաև վնասված լողաթևով շնաձկանը:

Ձկնորսը գնում էր տուն, որտեղ նրան էին սպասում կինն ու զավակները: Նա համոզված էր, որ կունենա և՛ «Հույս» անունով նոր նավակ, և՛ «Գործ» և «Հավատք» անուններով նոր թիակներ, որոնցով Աստծու պաշտպանությամբ նորից դուրս կգա ծով:

ՀՈՒՍԱՀԱՏՈՒԹՅԱՆ ՍԵՊԸ

Շատ տարիներ առաջ սատանան որոշեց գլուխ գովել և ի ցույց դրեց իր զինանոցի բոլոր զենքերը: Նա դրանք զգուշորեն տեղադրեց ապակե ցուցափեղկում և դրանց վրա պիտակներ ամրացրեց՝ նշելով, թե որը ինչ է և ինչ արժե:

Ի՞նչ հավաքածու էր դա: Այստեղ էր գտնվում և՛ նախանձի ոսկե դանակը, և՛ չարության մուրճը, և՛ ժլատության թակարդը: Փայտիկների վրա գեղեցիկ շարված էին նաև վախի, գոռոգության և ատելության բոլոր զենքերը: Դրանք բոլորը դրված էին գեղեցիկ բարձերի վրա և հիացնում էին դժոխքի բոլոր այցելուներին: Իսկ ամենահեռու դարակի վրա դրված էր փոքրիկ, ուշադրություն չգրավող և բավականաչափ մաշված փայտե սեպ, որի վրա ամրացված էր «Հու-

սահատություն» պիտակը: Ի զարմանա բոլորի՝ նրա արժեքն ավելի մեծ էր, քան մնացած բոլոր զենքերի արժեքը միասին: Այն հարցին, թե ինչու է սատանան այդ զենքը մնացածից թանկ գնահատում, նա պատասխանեց.

- Սա միակ զենքն է իմ զինանոցում, որի վրա ես կարող եմ հույս դնել, եթե մնացած զենքերն իրենց չարդարացնեն: Նա քնքշորեն շոյեց փայտե սեպը և շարունակեց. - Եթե ինձ հաջողվի այն մտցնել մարդու գլխի մեջ, նա կբացի դռները մնացած բոլոր զենքերի առաջ:

Այնպես որ, սիրելի՛ ընթերցող, երբեք, երբեք, երբեք մի հուսահատվեք, քանզի ձեր ճանապարհին ինչ-որ տեղ միշտ մի լուսավոր կետ կա, որը դառնալու է ձեր կյանքի մասը:

ՌԱԶՄԻԿԻ ՎԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆԸ

Ես Ռազմիկն եմ, քսաներեք տարեկան: Ապրում եմ Էջմիածնի շրջանի Բաղրամյան գյուղում: Եկեղեցի չեմ հաճախում վիճակիս պատճառով, բայց միշտ կապի մեջ եմ «Ավետարանի հավատքի քրիստոնյաներ» եկեղեցու հովիվների և ծառայողների հետ, ծնողներս այդ եկեղեցի են հաճախում: Վերջերս մայրս ու ես մկտվեցինք այդ եկեղեցում:

Քսան տարեկան էի, երբ իմ կյանքում տեղի ունեցավ շատ մեծ փոփոխություն: 2012թ. օգոստոսի 19-ին բարեկամներով ու հարազատ մարդկանցով հավաքվեցինք ու ճանապարհի ընկանք դեպի Սևանա լիճ: Որոշել էինք կիրակի օրվա հանգիստը անցկացնել Սևանում: Հասանք Սևան ու տեղավորվեցինք: Ժամը մեկի կողմերն էր, երբ եղբորս (քեռուս տղայի) հետ որոշեցինք հեծանվանավակ վերցնել ու գնալ լճի խորքերը: Քանի որ ափից շատ էինք հեռացել, փրկարարների անհանգստության պաճառ դարձանք, և նրանք, մոտենալով, մեզ հետ ուղարկեցին դեպի ափ: Ափից մոտ յոթ մետր հեռավորության վրա կանգնած էինք նավակով, ու ես որոշեցի գլխիվայր ցատկել ջուրը: Քանի որ բարձրահասակ եմ, ցատկելս անհաջող ստացվեց: Ես չէի նկատել, որ ջուրն այդ

հատվածում խորը չէր: Անհաջող ցատկի հետևանքով կոտրեցի պարանոցս: Հարվածը շատ ուժեղ էր, որովհետև ջրի խորությունն ընդամենը 50-60սմ էր: Կոտրված պարանոցս վնասել էր ողնուղեղս, որի պատճառով ամբողջ մարմինս անշարժացել ու անզգայացել էր: Ես անշարժ պառկած էի ջրի վրա՝ մեջքով դեպի վերև: Շնչելու օդ չկար, ոչ էլ կարողանում էի շրջվել... չէի հասկանում, թե ի՞նչ էր կատարվում հետոս, միայն հասկանում էի, որ մահն է ինձ հանդիպել, ու ես մահանում եմ: Ինձ համար սարսափելին այն չէր, որ ես կարող էի մահանալ, այլ այն, որ ես կարող էի Աստծուն չտեսնել. իմ ապրած կյանքը թույլ չէր տա հանդիպել Աստծուն: Ես վախեցել էի, խառնվել էի իրար, չգիտեի ի՞նչ անեմ, որ մի քիչ երկար դիմանամ առանց օդի: Ափում շատ մարդիկ կային՝ մոտ հարյուրից ավելի, բայց իմ հույսը նրանցից ոչ մեկի վրա չէր, ես մտածում էի, որ ափում գտնվող մարդկանցից որևէ մեկը չի նկատի ափին այդքան մոտիկ գտնվող, կոտրված վզով խեղդվող Ռազմիկ: Բայց կար Մեկը, Ում վրա ես հույս դրեցի, Ումից ակնկալում էի օգնություն և փրկություն. Նրա անունը Հիսուս է:

Ես խեղդվում էի ու անընդհատ

ջուր էի կուլ տալիս: Այդ ժամանակ, հույսս Աստծու վրա դնելով, խոսեցի Նրա հետ. «Տե՛ր, եթե ինձ վերցնելու ես՝ վերցրո՛ւ Քեզ մոտ, իսկ եթե ոչ՝ ինձ ջրից հանի՛ր ու տո՛ւր ապրելու հնարավորություն, որպեսզի փոխեն կյանքս ու լինեն Քեզ հաճելի»: Այդ խոսքերն ասելուց հետո նկատեցի կողքիս կանգնած մի երեխայի, որի դեմքը չէր երևում: Ես խառնվել էի ու ջուր էի կուլ տալիս, իսկ երեխան իր մի ձեռքը դրել էր պարանոցիս, մյուս ձեռքով էլ շոյում էր ձախ այտս, կարծես ինձ հանգստացնում էր ու ասում. «Մի՛ վախեցիր»: Մի պահ ես խաղաղվեցի ու կարծեցի, թե դա քեռուս փոքր տղան է, որ ինձ նկատել է ու եկել է օգնության, բայց այդ նա չէր: Քանի որ իմ շունչը կտրվում էր, իսկ երեխան դեմքս շոյելուց բացի ոչինչ չէր անում, ես կրկին խուճապի մատնվեցի ու սկսեցի նորից ջուր կուլ տալ: Երեխան, նկատելով այդ ամենը, ձեռքը մոտեցրեց շուրթերիս ու փակեց բերանս, բայց ես գլուխս հեռացրի նրա ձեռքից ու շարունակեցի ջուր խմել: Երեխան հերթական անգամ ձեռքը մոտեցրեց բերանիս և շատ ուժեղ փակեց այն: Ես այդժամ ակնթարթային միտք ունեցա, որը հետևյալն էր. «Իսկ ի՞նչ, եթե ես երեխայի ձեռքը կծեմ. եթե կծեմ, ու նա ցավից գոռա, նրա ծնողները կլսեն ձայնը և կգան օգնության: Օգնության գալով էլ կնկատեն ինձ ու կօգնեն, ջրից կհանեն»: Այդպես էլ արե-

ցի: Ես կծեցի նրա ձեռքը այնպես ուժեղ, որ ինձ թվում էր, թե ուր որ է ատամներովս կկտրեմ նրա մաշկը, իսկ երեխան... գիտե՞ք ինչ էր անում երեխան, նա չէր գոռում ցավից, նա ուղղակի շարունակում էր մյուս ձեռքով շոյել այտս: Երբ ինձ մնացել էին հաշվված վայրկյաններ, ու աչքերիս առջև սևանում էր, արդեն զգացի, որ մեկն ինձ գրկեց ու հանեց ջրից: Երբ շրջվեցի դեմքով դեպի երկինք, տեսա մոտ տասը հոգու, որ ձեռքերի վրա տանում էին ինձ դեպի ասի: Նաև ասեմ, որ ջուրը ցատկելու պահից եղել եմ եղբորս (մորաքրոջս տղայի) ուշադրության կենտրոնում, նա տեսել է, թե ինչպես եմ ցատկում ջուրը, ինչպես եմ դուրս գալիս ջրի երես, բայց չի մոտեցել ինձ, որովհետև մտածել է, որ Ռազմիկը հերթական անգամ ցույց է տալիս, թե ինչքան ժամանակ է կարողանում շունչը պահել ջրում: Բայց նկատելով, որ արդեն մոտ երկու րոպե է ես մի դիրքում եմ ու լավ իմանալով, որ ես մեկ րոպեից ավելի չեմ կարողանում սուզված մնալ, տազնապած վազում է դեպի ինձ, ինքն է ինձ գրկում մեջքիցս, ինքն է ինձ շրջում դեմքով դեպի երկինք և ինքն է միայնակ ինձ ասի տանում: Բայց իմ տեսածը լրիվ այլ էր: Եվ այսպես, ավիում պառկած եմ, ու բազմաթիվ մարդիկ հավաքվել են գլխավերևս: Բոլորը կարծում էին, թե ես խեղդվել եմ, մինչև իսկ մեկն ասաց. «Կարո՞ղ ես ոտքերդ շարժել»:

Մայիս, 2016թ., N 5 (78)

Փորձեցի ու չստացվեց: Նույն մարդը կրկին հարցրեց. «Իսկ ձեռքերդ կարո՞ղ ես շարժել»: Փորձեցի ու նորից չստացվեց. ես պարանոցիցս ներքև ոչինչ չէի զգում ու չէի կարողանում շարժվել: Ինձ թվում էր, թե ամբողջ մարմինս կազմված է միայն գլխից: Ինձ տեղափոխեցին մոտակա հիվանդանոց, որտեղ ինձ պետք է առաջին բուժօգնություն ցույց տային: Քանի որ ես մեծ քանակությամբ ջուր էի խմել, ինձ պետք էր զոնդավորում անելին, որպեսզի ջուրը հանելին ստամոքսիցս: Չոնդավորումն արեցին ու, պատկերացնո՞ւմ եք, մեծ քանակությամբ հեղուկի փոխարեն իմ ստամոքսից դուրս եկավ ընդամենը հիսուն գրամ ջուր՝ այնքան քիչ, որ կարծես ես ընդհանրապես ջուր կուլ չէի էլ տվել: Այդ ընթացքում իմ շուրջը հավաքված հարազատներիս ես հարցրի. «Ո՞վ էր այն երեխան, որ իմ բերանը փակում էր ու չէր թողում ջուր խմեմ»: Հարազատներս զարմացած իրար էին նայում, որովհետև չէին հասկանում, թե ինչի մասին էի խոսում: Մինչև իսկ մոտեցավ մորաքրոջս տղան ու ասաց. «Ռա՛գ, ես ամբողջ ընթացքում՝ քո ցատկելու պահից, քեզ եմ նայել, ու քո կողքին ոչ ոք չի եղել»: Ես լռեցի, ու աչքերիցս արցունքներ հոսեցին, որովհետև մի հարցում միտքս պայծառացավ, որ դա Աստված էր, որ լսեց ինձ ու տվեց հնարավորություն ապրելու և փոխելու կյանքս:

Ինձ տեղափոխեցին մեկ այլ հիվանդանոց, ու այդ ամբողջ ընթացքում ես անընդհատ բարձրաձայն ասում էի. «Աստվա՛ծ իմ», իսկ մտքումս ասում էի. «Ինչքա՛ն ես Դու ինձ սիրում, ինչքա՛ն համբերատար ես եղել իմ հանդեպ, ինչպե՞ս ես լսում իմ ձայնը ու օգնում ինձ այն դեպքում, երբ այսքան տարիներ անարգել եմ Քեզ ու չեմ եղել Քեզ հաճելի, արել եմ այն, ինչ ուզել եմ, իսկ իմ ուզածը եղել է միայն մեղք...»: Եվ այդպես ես անցա մի քանի հետազոտություններ, որոնցից պարզ դարձավ, որ իմ կյանքին լուրջ վտանգ է սպառնում, ու ես ունեմ երեք օրվա կյանք: Ես գիտակցում էի իմ վիճակի լրջությունը, բայց չէի վախենում, որովհետև ընդունել էի Հիսուսին որպես իմ Տեր ու անձնական Փրկիչ, ամեն ինչ Նրան էի տվել՝ իմ օրը, ժամը, վայրկյանը, տարին ու կյանքը: Ես վստահեցի Աստծուն և հանձնվեցի Նրա բարի կամքին: Երբորդ օրն էր, երբ, որպես վերջին հույս, վիրահատեցին ինձ: Այդ օրը կատարվեց հերթական հրաշքը: Բժիշկը խոստովանել էր, որ իրականությունը չի համապատասխանում ռենգենի պատասխանի հետ, նաև ասել էր, որ ես քայլելու համար ունեմ իննսունհինգ տոկոս հնարավորություն, իսկ մինչև վիրահատությունը նրանք անգամ մեկ տոկոս ապրելու հնարավորություն չէին տալիս: Ի՞նչ է դուրս գալիս: Երբ բժիշկներն իմ կյանքին դրեցին վերջակետ, Աստ-

ված դրեց բազմակետ ու թողեց, որ ապրեն: Այդ օրը ես կորցրի քայլելու և ձեռքիս մատները շարժելու ունակությունը, բայց գտա ավելի մեծ ու հրաշալի բան, գտա Աստծուն, և այդ օրվանից ես ապրում եմ ոչ թե ինձ համար, այլ՝ Աստծու և Նրա փառքի, ես իմ նոր կյանքն եմ նվիրել Նրան: Ճիշտ է, ես այսօր չեմ քայլում, բայց ապրում եմ: Չեմ կարողանում քայլել, բայց սիրում եմ..... սիրում եմ ոչ թե

միայն ինձ սիրողին, այլև բոլորին, սիրում եմ մարդ տեսակին՝ առանց ակնկալիքի ու շահի:

Սիրելի՛ բարեկամ, ճշմարտություն ես փնտրում, կարդա՛ Աստվածաշունչ ու կգտնես, կանչի՛ր, մոտեցի՛ր Աստծուն, և Նա կմոտենա քեզ, ու դու կտեսնես մեծամեծն ու անհասանելին և կծանոթանաս իսկական հրաշքի հետ, ինչպես ես ծանոթացա...

Ռազմիկ Պետրոսյան

ՋԱՎԱՀԻՐ ՔՈՒՅՐԻԿԻ

ՎԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆԸ

Երկար ժամանակ էր, ինչ կուրծքս ցավում էր: Ինչքան որոշում էի գնալ ստուգման, չէր ստացվում: Մեկ՝ վախենում էի, մեկ՝ գումար չէր լինում, ու այդպես էլ մնացել էր: Ցավերը գնալով ուժեղանում էին: Փետրվարի 4-ին գնացի աղոթքաժողով. այդ օրվա աղոթքը մեր անձերի և բժշկության համար էր: Սկսեցի ջերմեռանդ ու լացով խնդրել ու կանչել Հիսուսին: Աղոթքի ժամանակ զգացի, որ քամի փչեց երեսիս: Երբ աղոթքից վեր կացանք, ես արցունքների մեջ էի: Եկա տուն, զանգեցի բարեկամիս, որպեսզի առավոտյան միասին գնանք Գավառի բժշկական կենտրոն՝ ստուգման: Երեկոյան ժամը 10-ին փակվեցի իմ սենյակում և սկսեցի լացով խնդրել Տիրոջս. «Հի-

սուս, ճիշտ է՝ ես պատրաստվել եմ առավոտյան գնալ բժշկի, բայց չեմ ուզում գնալ, ուզում եմ, որ իմ Տիրոջ ձեռքով բժշկվեմ, ուզում եմ Քո հրաշքները տեսնել»: Երկար խնդրելուց ու աղերսելուց հետո քնեցի:

Առավոտյան արթնացա, ուզում էի կանաց հագնվել, որ չցավեցնեմ կուրծքս, երբ հանկարծ ձեռքս կալավ կրծքիս, ու ամբողջ մարմնովս սարսուռ անցավ: Շոշափեցի՝ ոչ ցավ կար, ոչ էլ ուռուցքը կար: Ուրախությունից ուզում էի գոռալ, բայց ծնկի եկա ու սկսեցի աղոթել:

Եկե՛ք բոլորս միասին գոհանանք մեր Տիրոջից, Փրկիչ Հիսուս Քրիստոսից Իր անսահման ողորմության ու սիրո համար:

Ջավահիր Մելոյան, ք. Գավառ

Մայիս, 2016թ., N 5 (78)

ՆԱ ԳՏԱՎ ԿՅԱՆՔԸ

Շարունակություն: Սկիզբը՝ նախորդ համարում

Քեռի Արամը, դանդաղորեն ըմպելով ջուրը, խորասույզ նայում էր պատին՝ կնոջս նկարին...

Խախտելով հարաբերական անդորրը՝ դիմեցի նրան.

- Ասացե՛ք խնդրեմ, կա՞ աշխարհում մի վայր, որտեղ թագավորի կատարյալ երջանկությունը...

- Իհարկե՞ ոչ:

- «Երջանկություն» հասկացությունը հարաբերական է... Ոմանք փորձում են այն գտնել հարստության, ոմանք՝ շքեղ բնակարանի և շքեղ ավտոմեքենայի, ոմանք՝ ամուսնության, ոմանք՝ պաշտոնի և ոմանք էլ՝ սրանց մեկ-երկուսի միասնության մեջ և այլն: Բայց, երբ նրանցից շատերը հասնում են իրենց երազածին ու դարձյալ երջանկություն ասածը չեն գտնում, բավարարվում են միայն կարճ զվարճությամբ... Պատահել է, երբ ունեցել են ամեն ինչ, բայց իրենց հոգում դարձյալ ամայություն են զգացել: Այդ դատարկությունը հնարավոր չէ լցնել երկրավոր բարիքներով: Այն Աստծու համար է, և միայն Աստված կարող է լցնել այդ դատարկությունը: Դա մարդու հոգևոր և ամենակենսական մասն է, որտեղ պետք է Աստված ապրի: Առանց Նրա մարդը միշտ էլ թերի է, դա-

տարկ, պակաս... Երկրի վրա բոլոր դարերում բոլոր մարդիկ էլ փորձել են որևէ ձևով իմաստավորել իրենց կյանքը՝ ճորտից սկսած մինչև թագավոր: Եվ քանի որ մարդը բաղկացած է մարմնից, շնչից ու հոգուց, երբ հագեցած չէ հոգին, նրա էության մեջ պակասում է շատ կարևոր մի բան, որը չի փոխարինվում ոչնչով: Կատարյալ երջանկությունը մարդու մեջ թագավորում է միայն այն ժամանակ, երբ նրա սրտում ապրում է Աստված, և որոշ չափով էլ ապահովված է նյութապես:

- Ես դեմ չեմ, Հովհաննես՝ս, իրոք շատ կան դժբախտ հարուստներ և ուրախ չունեորներ: «ԿՅԱՆՔ» հասկացությունը նույնպես հարաբերական է... Միայն ֆիզիկական անձ լինելը կամ գոյություն ունենալը՝ քիչ է: Չկա մեկը, որ մի կորուստ, մի դարդ ու ցավ կամ վիշտ չունենա: Այս աշխարհում ամեն մարդ ունի իր բաժին տառապանքն ու վիշտը: Չի բացառվում նաև, որ հաճախ մարդն ինքն է դառնում իր գերեզմանափորը՝ կտրելով ծառի այն ճյուղը, որի վրա նստած է: Կյանքի մասին աշխարհիկ մարդիկ փիլիսոփայել են դարերով, բայց ցայսօր էլ ոչ ոքի չի հաջողվել տալ նրա ճշմարիտ ու վերջնական բանաձևը: «Ազգեր են եկել, ազգեր

զնացել ու չեն ըմբռնել իմաստը նրա»... ասել է մի պոետ: Եվ իրոք, այսօրվա «այո»-ն վաղը կարող է դառնալ «ոչ», իսկ այսօրվա ճիշտը՝ վաղը՝ սխալ:

- Կա, իհարկե դրա վերջնական պատասխանը, և դա Աստվածաշնչում է: Քեռի Արամ, դուք լավ եք ճանաչում աշխարհիկ կյանքը: Խնդրում եմ, մի քանի հարցի ևս պատասխանեք:

- Խնդրեմ: Միայն թե Աստվածաշնչով համոզվիր, թե որո՞ն է ԿՅԱՆՔԻ ԻՄԱՍՏԸ:

- Ամեն բան իր ժամանակին:

- Այդ դեպքում տվեք ձեր հարցերը:

- Դուք հավատո՞ւմ եք հոգու գոյությանը:

- Ոչ լիարժեք, երբեմն կասկածում եմ:

- Քեռի՛ Արամ, խաբված եմ նաև շատերը: Ահա թե ինչ է գրում խաբված բանաստեղծներից մեկը.

ԻՆՉ ԱՍԵԼ ԷԻՆ...

*Ինչ ասել էին, որ չունեն հոգի,
Որ սպրում եմ ես գուր ու անհոգի...
Ու քվում էր ինչ՝ երբ մեռնեմ զնամ,
Միայն շարերի մորքում կմնամ:
Որ ինչնից ոչինչ, ոչինչ չի մնում,
Երբ որ մարմինս հողին է գնում...
Հօդս ցնդեցին խոսքերը այդ սին,
Երբ որ ես գրաւ իմ Տեր Հիսուսին...
Բարեկամներս, մեռնել չեմ ուզում,
Ուզում եմ մնալ...*

Հոգուս փրկության մասին անըջել...:

- Հովհաննէս, կարո՞ղ ենք ասել, որ աշխարհի խաբվածներն ավելի շատ են:

- Դա բացարձակ ճշմարտություն է: Խաբված եմ նաև բոլոր անապաշ-

խար, անվանական քրիստոնյաները...

- Բացեք փակագծերը:

- Դուք մկրտվա՞ծ եք:

- Իհարկե: Մայրս պատմում էր, որ ինձ մկրտել են փոքր հասակում և մի լավ զվարճացել:

- Կարո՞ղ եք ասել՝ ի՞նչ է տվել ձեզ այդ մկրտությունը, և ինչո՞ւ են մկրտել:

- Դե՛, ազգային սովորույթ է: Նաև նրա համար, որ համարվեմ իսկական հայ քրիստոնյա:

- Հիմա դուք իսկական հայ քրիստոնյա՞ եք:

- Իհարկե, մկրտված եմ,- ասաց:

- Այդ դեպքում ո՞վ է Քրիստոսը, որի անունով մկրտվել եք: Որտեղի՞ց է եկել, ինչո՞ւ է եկել և ի՞նչ է տվել ձեզ:

Մի պահ լռելուց հետո, ուսերը թոթվելով, պատասխանեց.

- Դե, գրված է, որ Աստծու Որդին է, աշխարհ է եկել, որ մարդկանց փրկի:

- Ներեցե՛ք, քեռի Արամ, կարո՞ղ եք ասել՝ ինչո՞ւ է փրկում, ինչի՞ց է փրկում, ինչպե՞ս է փրկում և հիմա դուք փրկվա՞ծ եք:

Դարձյալ լռություն:

Մի փոքր դադարից հետո խնդրեց, որ կրկնեմ հարցերս, ու ես կրկնեցի:

Քեռի Արամը շփոթված՝ մեկ գլուխն էր առնում ավերի մեջ, մեկ՝ տխուր հոգոց հանում: Եվ վերջապես, ուժ գտնելով, ասաց ճշմարտությունը.

- Ճիշտն ասած, քո հարցերից ոչ մեկին էլ չեմ կարող սպառիչ պատասխան տալ:

- Դարձյալ ներեցեք, եթե ինչ-որ

տեղ խոսքերս կոպիտ հնչեն:

- Խնդրեմ:

- Բա էլ ի՞նչ քրիստոնյա, եթե հաստատ չգիտեք, թե ո՞վ է Քրիստոսը և ո՞րն է ձեր դավանության հիմքը: Մի՞թե ձեզ բավարարում է լոկ քրիստոնյա և մկրտված համարվելը: Իմ այս պարզ հարցերի պատասխանները պետք է իմանա ամեն մի քրիստոնյա անհատ, ում համար թանկ է իր հավերժական հոգին, ով ջանում է Ավետարանի միջոցով ճանաչել Քրիստոսին, մտերմանալ և հավատքով ամուր կապվել Նրա հետ:

- Աստվածաշնչից շատ են կարդացել պատառիկներ, բայց որոշ դժվարությամբ, որովհետև այն գրված է գրաբարով: Զո տված հարցերի վրա նախկինում չեմ կենտրոնացել և ոչ էլ մտքովս անցել է, որ կենտրոնանամ: Ուղղակի քրիստոնյա եմ, մկրտված, և վերջ: Խորհրդային տարիներից անաստվածություն էր քարոզվում հնարավոր բոլոր միջոցներով, որ իբր չկա հոգի և Աստված: Իսկ «ղրախտ» և «դժոխք» բառերը լսվում էին ծաղրանքով՝ դա համարելով էժան, փողոցային խղճուկ մտածողություն և տգիտության արդյունք: Ես ներքուստ ունեցել եմ հավատք Աստծու նկատմամբ, որի ապացույցը Աստվածաշնչի գոյությունն է տանս մեջ: Այնտեղից որոշ բան հասկացել եմ՝ հոգևոր աշխարհում գոյություն ունեցող երկու անտես, իրարամերժ բևեռների՝ դրականի և բացասականի մա-

սին: Բայց այդ ամենը համարել եմ պատմություն, անցյալում կատարված դեպքեր, որը չի վերաբերում մեր ժամանակներին: Ինձ սթափեցրին քո հույժ կարևոր հարցերը և մտահոգության առիթ տվեցին:

- Քեռի Արամ, ես ձեզ եմ նվիրում իմ այս արևելահայերեն թարգմանված Աստվածաշունչը, որն ավելի հեշտ կլինի ընթերցել:

- Շնորհակալություն, ես էլ իմ տան Աստվածաշունչը կնվիրեմ քեզ:

- Շնորհակալություն:

Քեռի Արամը մեկ նայում էր ինձ՝ գլուխը շարժելով, երբեմն էլ՝ գլխահակ մտորում ասածներիս մասին: Որոշ դադարից հետո, չգիտես հրամայելով, թե՛ խնդրելով, ասաց.

- Եթե դժվար չէ, քո բոլոր հարցերի պատասխանները հիմնավորիք Աստվածաշնչով:

Համառոտակի կերպով բացատրեցի, որ Ադամի մեղանչելուց հետո նրա ողջ սերունդը ծնվում է մեղավոր բնությամբ. «Որովհետև ինչպես մեկ մարդով աշխարհ մտավ մեղքը և այն մեղքից՝ մահը և այդպես մահը տարածվեց բոլոր մարդկանց վրա, քանզի՝ բոլորն էլ մեղանչեցին»: (Հռովմ. 5:12): Մենք գիտենք, որ չմեռնող մարդ չկա, որովհետև չմեղանչող էլ չկա: Մահը մեղքի արդյունքն է. «Մեղքի վարձքը մահ է, բայց Աստծո ձրի պարգևը՝ հավիտենական կյանք՝ մեր Տեր Հիսուս Քրիստոսի ձեռքով»: (Հռովմ. 6:23): **Շարունակելի**

Թող լույսն ու աղը ամբարվեն այնպեղ մեծապես անբավ,
Լուսաբեր հոգով մեզ մխիթարի՛ր, Սուրբ Հոգի Աստված,
Քո ողորմությամբ, Քո շնորհաշատ գութով անապառ
Թող սուրբ պատկերիդ արտացոլանքը դրոշմվի անհուն,
Ճառագի, փայլի, ապրի կենդանի մեր փաճարներում:
Ո՛վ Դու մեծագոր, անչկալի, հզոր Տեր ու Թագավոր,
Չարդարի՛ր հոգիս Քո ողորմության հարապետությամբ,
Օձի՛ր սրբության ու կենդանության լույսով անպարփակ,
Որ աշխարհի մեջ ճառագի սերը կամքիդ համակամ,
Քարեհռչակվի մեծագույն փառքդ համակ դրվատված,
Տարածվի, գործի, բարեբանվի ու խնկարկվի հուժկու
Խոսքիդ համաշայն:
Երե մենք լռենք,
Ապառաժ ու քար պիտի աղաղակեն, ցնծան, գովերգեն
Մեծափառության զորությունը Քո մշտնջենական,
Հավեր փարփողված բարեսիրությամբ Քո անօրինակ
Մեղապարտներիս ընծայաբերված քավությամբ անդարձ
Փառք Հորը, Որդուն, Սուրբ Հոգուն այսժամ...

ՀՈԳԵՎՈՐ ՊԱՅՔԱՐԻ ՄԵ՞Ջ ԵՍ

«Մի՛ վախենա, որովհետև ես քեզ հետ եմ, մի՛ հուսահատվիր, որովհետև ես քո Աստվածն եմ. կգորացնեմ քեզ, հիբավի, կօգնեմ քեզ, և Բմ արդարության աջով կհաստատեմ»:

Եսայու 41:10

«Քո ՏԵՐ Աստվածը քո մեջ հզոր է, Նա կփրկի, Նա խնդությամբ կուրախանա քո վրա. Իր սիրով քեզ հանգիստ կտա և քեզանով կուրախանա երգելով»:

Սոփոնիայի 3:17

«Այս նախարամարտը դուք կարիք չունեք պատերազմելու, դուք կանգնեցե՛ք, հանդա՛րտ մնացեք և կտեսնեք ՏԻՐՈՋ չեզ Կված փրկությունը: Ո՛վ Հուդա ու Երուսաղեմ, մի՛ վախեցեք ու մի՛ զարհուրեք, վաղը գնացե՛ք նրանց դեմ, քանի որ ՏԵՐԸ չեզ հետ է լինելու»:

Բ Մնացորդաց 20:17

«Բայց գոհությու՛ն Աստծուն, որ մեզ հաղթություն տվեց մեր Տեր Հիսուս Քրիստոսի միջոցով»:

Ա Կորնթացիս 15:57

«Քանի որ այս Աստվածը մեր Աստվածն է հավիտյանս հավիտենից, Նա մեր առաջնորդն է լինելու մինչև մահ»:

Սաղմոսներ 48:14